

со-то, но расо-то принадлежи на мене; калутеръ съмь, и не съмь калутеръ; азъ съмь ново създаніе, обаче не на Папж-тж, но на Исуса Христа. Само единъ Христосъ, а не нѣкой си посрѣдникъ между Него и мене, е мой-тъ владыка, мой-тъ игумень и подигумень, мой-тъ господарь; и азъ не припознавамъ другыго. Какво ако Папа-та мя осжди на смърть, и мя затрые? Той не може да мя вдигне отъ гробъ-тъ, и ми земе вторы пжть душж-тж!”

Когато Лутеръ управлялъ така пжть-тъ за едно отъ най-голѣмы-тъ промѣненія, които церква-та трѣбвало да прѣтърпи, и Реформація-та започнжла да дѣйствува върху животъ-тъ на Христіаны-тѣ, привърженници-тѣ на Римъ, съ заслѣпленіе обыкновенно на онѣзи които дълго врѣме сж были на власть, ся ласкаяли отъ мысль-тж, че, защото Лутеръ былъ затворенъ въ Вартбургскж-тж кулж, Реформація-та е удушена. За това тѣ рекли да подкачатъ ветхы-тѣ си работы, които были спрены за минутж отъ Виттембергскый-тъ монахъ.

Албертъ, Менцскый-тъ Архіепископъ и Електоръ, е былъ единъ отъ онѣзи слабы твари, които, кога видятъ че не губятъ нищо, обявяватъ ся въ ползж на истинж-тж;